

İmajinasyon

Dün bir arkadaşımın Amsterdam şehir merkezinde bir kitapçıdaydık. Ezoterik rafların önünde durup Gurdjieff ve Ouspensky'nin çalışmalarını ararken, arkadaşım aniden "Tüm bu imajinasyona bak" dedi.

Önümüzde şaşırtıcı bir içeriğe sahip bir dizi kitap vardı. UFO inişleri ve UFO'ları örtbas etme, rüyaların kontrolü, koruyucu meleşinizle iletişim kurma üzerine kitaplar vardı - yüzlerce kalın kitap ve her şekilde ve tonda başlıklar. Onlara gelişigüzel bakarken, bu eserlerin değerini tartıştık ve okuyucuları daha derin bir imajinasyona, gerçekdışılığa, ve gerçek benliklerinden uzaklara sürükleyecekleri sonucuna vardık.

İmajinasyonun iki anlamı vardır. Bir şey yaratmak için gereken "yaratıcı" imajinasyon vardır - bir kek, bir resim ya da bir asma köprü; ve terimin Dördüncü Yol kullanımı vardır. Burada, imajinasyon, bir kişinin düşüncelerinin aslında mevcut olmayan ve asla mevcut olamayacak bir şey tarafından işgal edildiği bir hâl olarak tanımlanır. Ouspensky buna "kontROLSÜZ zihin faaliyeti" diyordu. Zararsız görünmesine rağmen, hayatımıza mevcut olma imkânımızı, ve ,teoriye inanılırsa, bir ruh yaratmanın temeli olan gerçekten varlığımızı deneyimleme imkânımızı tüketir.

Kafamız, gerçekle çok az veya hiç ilgisi olmayan bir filmi, sürekli oynatan bir sinemadır. "Çok az" diyorum çünkü hayal genellikle bir gerçek taneciğine dayanıyor. Birkaç dakika gitar çalabilir, sonra geleceğin Eric Clapton'ı olacağımızı düşünürüz. Ouspensky, "kendimizi gerçekten hayal ediyoruz," demişti, "ve biz kendimiz olduğumuzu hayal ettiğimiz kişi değiliz." Daha da kötüsü, zamanımızın büyük bir kısmını sağlıksız, kendi kendine işkence yapan bir hâlde, "negatif imajinasyon"da geçiriyoruz. Felaketleri, aşağılamaları ve hastalıkları anımsadığımız, bir araba kazasını, başarısız bir iş görüşmesini, ya da gecenin ortasında pencereden içeri giren birini hayal ettiğimiz bir hâl bu.

Sürekli olarak yakın gelecek hakkında bir imajinasyon içinde olduğumu gözlemledim. Evden çıktığımda bisikletimin çalınıp çalınmadığını (hiç çalınmadı) hayal ediyorum. Sonra, tramvay durağına doğru bisikletimi sürerken tramvayı kaçırdığımı veya tramvayın geç kalacağını hayal

ediyorum. Tramvayda, koleje doğru yürüyüşümü hayal ediyorum, sonra meslektaşlarımın beni nasıl selamlayıp tepki vereceğini vesaire, vesaire. İmajinasyon, daima geçmiş veya gelecek hakkında, asla şimdiki zamanla ilgili değil. Bu psikolojik yürüyen merdivenlerden inip gerçek olmanın bir yolu bulmazsak, bu imajinasyonlar, hayatımızın kumaşını oluşturabilir. Anda mevcut olun.

İçimizdeki hayal gücünü tespit ettiğimizde ve onun ne olduğunu gördüğümüzde bir sonraki mantıklı soru ondan nasıl kaçacağımızdır. Sonra kişi, bir öğretmeni olan ve imajinasyonla mücadele için araçlarla çalışan başkalarını bulmak gerektiğini farkeder. Bir taraftan bakıldığında, uyanmak hayal gücünden çıkmak ve şu an çevrenizde olan şeylere canlı kalmak anlamına gelir. Yalnızca o noktada kendiniz üzerinde çalışma başlayabilir. Ouspensky'nin bize hatırlattığı gibi, "Uykuda hiçbir çalışma yapılamaz."

Alan Burnside